

Kako iz mrtvila? Prof. Josip Tavčar za katedrom

Neštetokrat slišimo in beremo izjave o samozavesti Slovencev v Italiji, o naši bodočnosti, ki je v rokah mladine in njenih zdravih močeh. Vendar: ali je zares tako? Ali ni v resnici to le fasada neke mračnejše stvarnosti?

Osebnost se mi zdi (pa ne samo meni), da narašča pri nas splošno mrtvilo. Na vsako problematiko reagiramo skoraj vedno zelo ublaženo, da ne rečem mehkužno. Na naših športnih in kulturnih prireditvah je vse manj obiskovalcev in to ne zaradi kake domnevne nizke kakovostne stopnje naših športnikov, gledaliških igralcev ali glasbenikov, nasprotno! Dejstvo je, da narašča med nami splošno nezanimanje za šport, kulturo, politiko itd. Kako to, da prihaja na Jadranove tekme manj kot tisoč gledalcev, medtem ko jih je bilo nekoč več kot tri tisoč? Zakaj imajo večeri v Društvu slovenskih izobražencev in Slovenskem klubu sorazmerno zelo malo obiskovalcev, kljub temu da se tam velikokrat zvrščajo predavanja, ki so na zelo visoki kakovostni ravni?

Ljudje ostanejo največkrat doma ali pa hodijo po kakih »fast food« lokalih. Tam presedijo uro ali dve, nato se vrnejo domov, kjer prižgejo televizor in gledajo kako nadaljevanko. Vse je tako enolično, brez prave fantazije in življenja...

In mladi? Kljub temu, da se kar dobro število mladih ukvarja s športom (teh jih je nekoliko več), kulturo, politiko in drugimi dejavnostmi, se večina naše mladine skorajda nikoli ne pojavi. Kje je vzrok? Verjetno v vedno večjem vplivu množičnih medijev, zlasti televizije, ki nudi gledalcem vse več stvari, da jim ni treba iti skorajda nikoli v gledališče, na tekmo ali predavanje. Današnji vpliv televizije pa je izraz potrošniške družbe, v kateri živimo. Vse imamo, nobena stvar nas več ne preseneti, postajamo apatični.

Poleg tega pa se aktivni del naše skupnosti in mladine nahaja vedno v

Prof. Tavčarja ni več med nami. Vest o njegovi smrti me je pretresla in presenetila hkrati. Poznala sem ga namreč kot čvrstega človeka trdnega zdravlja. Le nekaj dni pred njegovo smrtjo sem si pred nastopom na pevski reviji v tržaškem Kulturnem domu tamkaj ogledovala spominske fotografije o dejavnosti SSG in na njih tudi njega, prof. Tavčarja: razmišljala sem o njem, vedela sem, da ga je prizadela nenadna slabost in da leži v bolnišnici, bila pa sem prepričana, da bo kmalu okreval. Usoda je žal hotela drugače, že naslednje jutro je bridko odjeknila vest o njegovi smrti.

Še je svež spomin na šolska leta, ko nas je na trgovskem zavodu učil angleščino. Njegove učne ure so se večkrat prelevile v lekcije življenjske vzgoje. Zelo rad nam je posređoval svoje izkušnje, svojo modrost. Skrbelo ga je, da ne bi v življenju izbrali napačno pot, s katere bi ne bilo vrnitve. Zanimali so ga naši načrti za prihodnost. Ko sem kot maturantka še izbirala med možnostjo takojšnje zaposlitve in univerzo, mi je bil vedno na razpolago za morebiten nasvet. Še celo na valeti sva skupaj sedla za mizo in se posvetovala o tem.

Njegov odnos do mladine je bil nadvse pristrčen. Hotel nas je pripraviti na življenje kar najbolje. Pravijo, da šola služi tudi v ta namen in če nekateri ta cilj večkrat spregledajo, on tega nikoli ni storil, nasprotno: vzgoja za življenje je bila pri njem vselej na prvem mestu.

dveh, treh ali celo več organizacijah istočasno. Zaradi tega daje njihovo delo marsikdaj slabše rezultate, kot bi lahko bili.

Ali je po vsem tem še vedno prav govoriti o vedno večji samozavesti in svetli bodočnosti v rokah mladine? Je v nas še kanček življenjskosti in načelnosti, da bi opravili svojo zamejsko »perestrojko« in s tem svojo skupnost dvignili iz morja »normalnosti« in pragmatizma, v katerega se pogreza?

Ivan Žerjal

Prof. Tavčar je bil zanimiv človek, a bil je izredno skromen. O sebi nikoli ni rad govoril, ker je menil, da se vsak človek rad pokaže v najboljši luči, to pa vodi v nepristranskost. Zato je hotel v nas vcepiti smisel za samokritičnost. To mu je npr. uspevalo s tem, da smo si ob spraševanju sami predlagali oceno, ki naj bi si jo zaslužili. Spočetka je bila to za nas težka naloga, pozneje pa smo se temu privadili in lahko rečem, da sem se pozneje teh profesorjevih načel držala tudi v drugih življenjskih preizkušnjah. Vem, da je bil prav to cilj njegove učne metode.

Zelo je bil priljubljen pri vseh, najbrž zaradi sposobnosti preprostega posredovanja svojega znanja, predvsem pa zaradi svojega značaja. Bil je mož trdnih načel, a ni nam vsiljeval svojih pogledov in stališč. Naučil nas je vztrajati na poti, ki smo si jo zavestno izbrali, in biti zvesti stvari, za katero smo se opredelili in zavzeli. Nikoli nam ni govoril, kaj smemo in kaj ne. Priporočal nam je le, naj bodo naše odločitve premišljene in utemeljene. Bili so trenutki, ko smo se čutili eno z njim. Vedeli smo že vnaprej, kaj bo v danem trenutku storil, kako bo ukrepal. O svojih težavah ni nikoli govoril, prišel je v razred, kot da je iz dneva v dan vse v najlepšem redu. Vedel je, da je šola eno, zasebno življenje pa nekaj drugega — in zato smo mu nevede bili hvaležni. To je redka lastnost ljudi, ki veliko dajo na dostojanstvo svojega poklica. Imeli smo ga radi in on je to čutil: nekoč je dejal, da smo dijaki poleg družine njegova največja ljubezen.

Vsi, ki smo prof. Tavčarja poznali, spoštovali in imeli radi, vemo, da je njegova smrt nenadomestljiva, predvsem na vzgojnem in obče kulturnem področju. V čast si štejem, da sem ga imela za profesorja in žal mi je, da mu vseh teh misli nisem mogla zaupati v dneh, ko bi si on to najbolj želel in zaslužil, v imenu vseh, ki nas je tako ljubeče pospremil na prag življenja. Naj mu bodo v zadnje slovo!

Emanuela Bratos

SVETIŠČE (2)

Že dolgo časa sva tavalja brez cilja po razvezanih hodnikih in dvoranah svetišča, ki ni prenehalo večati mojega občudovanja do raznolikih fresk in reliefov, ki so harmonično prehajali eden v drugega, kakor različni trenutki, bolj ali manj pomembni, ki so skupno tvorili čudovit opis zgodovine in življenja Tonaliiancev. Nikoli, odkar sem prvič bojzljivo prestopil prag svetišča, si nisem mogel predstaviti večje naslade za oči od teh edinstvenih sten. Vsaka slika, vsak okrasek je predstavljal delček tonaliianske kulture. Čeprav sem nekatere slike videl večkrat, so mi prihajali na misel vsakič drugačni prizori iz življenja teh modrijanov, ki so nastali iz suhe puščavske golote, prešli pa v puste prostranosti vesolja, da bi razmotrili vse njihove skrivnosti, in končno v tisto, kar so imenovali Najvišjo skrivnost.

Ustavila sva se v eni izmed dvoran, v kateri je tanek curek vode iz skalnate stene izginjal v luknjičasta tla. Kot gost svetišča sem prvi izpil požirek dragoocene tekočine. Po kratki pavzi sva nadaljevala sprehod: brat je bil zadovoljen, da sem se spet vrnil k njemu, v ta osamljeni kotiček vesolja. Čeprav je govoril počasi, sem v njegovem glasu zaznal precejšnjo nestrpnost. Z veseljem mi je poročal o zadnjih tonaliianskih odkritjih. Poslušal sem z velikim zanimanjem, saj je bilo končno nekaj različnega od hreščečih zvokov drugih bitij na trgovskih planetih in vojaških mikrofonskih ukazov, ki so odločali mojo usodo v neštetih bojih proti Klurum.

* * *

Pilot ni verjel, da je imel tudi tokrat srečo. Po vseh najneverjetnejših situa-

Valentina Repini, III. klasični licej

»DAJTE MI ČAŠO, POLNO SVETLOBE«
(O. Zupančič: »Kot bi viseli zlati sadovi«)

*Dajte mi čašo, polno svetlobe,
ker ljubim življenje.*

*Srce mi je srečno,
telo mi je mlado,
ko trgam zlate sadove.*

*Ni mi pri srcu hitenje časa,
sekunda za sekundo,
ura za uro.*

*Mlada sem in srečna,
veselje mi ni tuje.*

— SREČE IMAM V OBILJU —

*Dala bi vam del svoje čaše, polne svetlobe,
ker vem, da mnogi trpite.*

cijah, v katerih se je znašel v tej gnusni vojni, je zgedalo, da bo ponovno ušel svojim sovražnikom.

Stalne eksplozije, ki so pretresale ladin trup, niso pritegnile njegove pozornosti, ki je bila usmerjena drugam, in sicer v ogromno kovinsko strukturo, proti kateri je pilot usmeril svojo križarko. Vedel je, da se ne more motiti. Samo enkrat prej je videl podobno vesoljsko ladjo, takrat, ko je prvič videl nekega Tonaliianca, produkt puščavskega sveta, ki je parkiral svojo pretresljivo veliko ladjo ob zemeljski postojanki New Zambi, in pokorno vprašal (kakor da ne bi vedel, da mu tega ne bi kontestirali), ali lahko tam ostane za nekaj tednov, češ da je bila tista pozicija najugodnejša v tirnici Landosa za neko njegovo raziskavo. In od takrat ni pilot nikoli pozabil velikanske silhuete na obzorju nad Landosom. Po tolikih letih jo je ponovno srečal.

Že prvi trenutek pa ga je nekaj presenetilo: na tonaliianski ladji so bile ugasnjene skoraj vse luči. To je seveda pomenilo, da je lastnik ladje odsoten. Kaj torej storiti, če ga ni mogel vprašati za pomoč?

Pilot je zgrabil volan in ga sunkoma obrnil.

Spomnil se je na svojega tovariša v strelni sobi, a mikrofona se že dalj časa ni oglašal. Pilot si je zaželel, da bi se mu nič hudega ne pripetilo, nato pa se je koncentriral na vožnjo, medtem ko je ladja začela drseti v višje plasti atmosfere.

* * *

Po razvejanem stopnišču sva prišla na prosto. Sončna luč me je zaslepila z vso močjo in moral sem obrniti pogled drugam. Kamorkoli sem se ozrl, sem videl tiho, svetlo puščavo, ki se je razprostirala okoli hribov kakor goreče morje okoli samotnega otoka.

Brat je stopil dalje, proti majhnemu grebenu, ki je s svojo senco prekrival dokaj širok pas ozemlja. Moj Brat, ka-

kor vsi Tonaliianci, ni imel nikoli sile. Vse, od govora do hoje, je bilo pri njem mirno in premišljeno. Umirjenost in zmernost so bile lastnosti, ki so Tonaliiancem omogočale uglajeno življenje, brez nikakršnih skrbi. Eden izmed njihovih številnih rekov se je glasil: vse se zgodi ob pravem času. Njihov jezik je bil prepojen z neštetimi podobnimi frazami, verjetno zato, da bi se v vsakem trenutku spomnili na zbranost in premišljenost, ki so bile po njihovem mnenju pglavitne lastnosti pravilnega življenja. Brat mi je venomer poudarjal, da smo Zemljani v tem prikrajšani, bodisi ker smo zavzeti z različnimi vojnami, bodisi ker nismo še odkrili cilja naše ek-

V soboto, 16. decembra, se je po goriških ulicah odvijala manifestacija proti Maccanicovemu osnutku za zaščito Slovencev v Italiji in za sožitje med manjšinsko skupnostjo in večinskimi narodi. Manifestacija so organizirale Mladinska sekcija SSK, ki je bila tudi pobudnik te akcije, ZKMI in Mladinski odbor SKGZ. Manifestanti so se zbrali na Travniku in v povorki odšli do županstva, kjer so spregovorili Damijan Terpin (SSK) v slovenščini in Nicolò Cernigoj (ZKMI) v italijanščini v imenu organizacijskega odbora manifestacije. Spregovorila sta tudi predstavnik dijakov Gregor Sfiligoj in Dana Svetina. Iz Trsta se je manifestacije udeležilo približno 100 dijakov.

sistence v kozmosu. Kateri je bil torej cilj eksistence Tonaliiancev, sem nekoč vprašal Brata. Razumeti, mi je enostavno odvrnil. Komaj tedaj sem razumel, čemu so Tonaliianci potovali v svojih raziskovalnih ladjah po vsem vesolju: skušali so doumeti vse skrivnosti, ki so jih obdajale v navidezno prazni neskončnosti. Zastavljali so si vedno nova vprašanja in tako bi nadaljevali, dokler ne bi rešili vse uganke, ki jih je vesolje prožilo. Šele tedaj bi dosegli svoj cilj, Najvišjo skrivnost, o kateri mi je Brat nešteto krat poročal. Začaran in začuden pred tako vrednim smotrom, sem Brata vprašal, kaj pa bi počeli potem; odgovoril, mi je da sam tega ne ve, kajti le Najvišja skrivnost jim bo odprla nove, dotedaj nemogoče izhode.

(se nadaljuje)

Aljoša Saksida

SLOVENSKI KULTURNI KLUB - Ulica Donizetti, 3 - Trst
razpisuje

LITERARNI, LIKOVNI IN FOTOGRAFSKI NATEČAJ
ob dnevu slovenske kulture

Tema, oblika in tehnika so proste

Prosimo, da oddate svoje prispevke do vključno 31. januarja referentom SKK na višjih šolah ali jih pošljete po pošti na sedež SKK ali jih lastno-ročno oddate — sprejemamo vsako soboto od 18.30 dalje.

Predsednik edinstvene organizacije

Minili so že skoraj trije meseci, odkar je Slovenski kulturni klub začel svojo novo sezono. V rubriki, ki je namenjena poročanju o delovanju te mladinske organizacije, so lahko bralci v prejšnji in tej številki opazili, da so sobotna srečanja v klubu kar se da pestra in zanimiva. Poročali smo že, da ima tudi nov odbor in novega predsednika.

Zdelo se nam je primerno, da se zdaj, ko se je že nekoliko vživel v svojo novo funkcijo, nekoliko pogovorimo z njim.

Kako bi se na kratko predstavil bralcem Rasti?

Ime mi je Tomaz Susič, imam 17 let in obiskujem II. klasični licej. Letos sem prvič v odboru Kluba, čeprav sem njegov član že več let. Obenem pa sem tudi član Slovenske zamejske skavtske organizacije, pri kateri imam funkcijo risarja in tiskarja skavtskega glasila Jambor. Pred leti sem tudi pel pri mladinskem pevskem zboru Vesela pomlad, igral odbojko pri športnem društvu Slo-ga in se za kratek čas učil francoščine; potem pa sem se odločil, da obdržim le dve dejavnosti, ki sta mi bili najbolj pri srcu, da bi se lahko bolje posvetil le tema.

Kdaj si postal član Kluba?

Pred šestimi leti je Klub spet začel delovati, potem ko je za nekaj časa njegova aktivnost močno opešala. Tedaj sem od staršev in prijateljev izvedel za Klub in sem iz radovednosti pristopil, čeprav sem bil med najmlajšimi. Danes hodijo v Klub večinoma višješolci, takrat pa je zaradi pomanjkanja članov bilo dovoljeno tudi srednješolcem, da redno obiskujejo Klub.

Katere so bile tvoje dosedanje funkcije v Klubu?

Nekaj let po vstopu v SKK sem postal odgovorni za reklamo, letos pa so me izvolili za predsednika.

Kako si predstavljaš svojo predsedniško vlogo?

Predsedniška funkcija je sicer važna, saj mora predsednik voditi in ure-

jati delovanje Kluba in ima s tega vidika velike odgovornosti. Vendar pa ni predsednik tisti, ki sam o vsem odloča. Tako funkcijo ima celoten odbor, zato si svojo vlogo predstavljam nekako kot vlogo izvrševalca želja skupnosti. Upam, da bom v tej svoji funkciji uspel.

Kateri so cilji, ki si jih je letos zastavil odbor?

Seveda je prvi cilj ta, da bi število članov naraslo, poleg tega pa bi se morali vsi člani bolj aktivno angažirati. Saj je Klub društvo, ki sloni na aktivnem sodelovanju vseh članov. Da bi uresničili te cilje, bomo nadaljevali z lanskim programom, ki je bil kar uspešen. Prirejali bomo še srečanja z literarnimi ustvarjalci, kajti na takih večerih je bilo število prisotnih več kot zadovoljivo; nadaljevali bomo tudi s filmskimi večeri, predvsem s tistimi z aktualno tematiko, s predavanji in zabavnimi večeri. Poleg tega bomo skušali uresničiti nekatere nove in zanimive predloge. Taki predlogi so n.pr. srečanja in stiki z drugimi sorodnimi kulturnimi društvi. Pred kratkim je bil n.pr. Klub gost kulturnega krožka iz Postojne, ki se je zelo zanimal za našo zamejsko problematiko in nas je sprejel z izredno gostoljubnostjo. Menim, da so taka srečanja zelo pozitivna, saj lahko tako klubovci spoznajo način delovanja drugih organizacij in jih obenem informiramo o naši manjšini in o delovanju SKK, navežemo pa tudi prijateljske stike. Ponovno se bo pričelo tudi delovanje gledališkega, literarnega in likovnega krožka. V kratkem bomo imeli tudi predstavitev knjižice, ki jo bo izdal Klub o pisatelju Alojzu Rebuli.

Kakšno vlogo misliš, da ima Klub med mladimi v Trstu?

Mislim, da je SKK edino mladinsko društvo, ki nudi višješolcem bogat kulturni program. Večkrat so naša predavanja uporabna tudi za šolo, torej so še posebej koristna maturantom. Kljub temu pa se člani v Klubu vedno zabavajo, zato mislim, da je Klub v zamejstvu res edinstvena organizacija.

Dve gledališki doživetji: Schillerjeva tragedija »Spletke in ljubezen« in Shakespearjeva tragedija »Rihard III.«

V Schillerjevi tragediji igra glavno vlogo ljubezen, ki jo spletke zamenjajo kot denar ali oblast. To pa ni le globoka ljubezen med aristokratom in meščanko, ki sta zanjo pripravljena tvegati tudi življenje, ampak tudi nesrečna ljubezen enigmatične lady Milford. Ta se mi je zdela posebno zanimiva, saj njena zgodba pomeni, da nas močno čustvo, tudi če je boleče, očisti.

V tragediji lahko opazimo močne kontraste, in ne le med spletkami in ljubeznijo, racionalnostjo in čustvom. Na eni strani imamo aristokrate, ki so si svoj položaj pridobili z uboju in s sleparstvom, na drugi pa glasbenikovo družino, preprosto in nepremožno, ki se trudi zato, da bi bilo hčerkino življenje kar najbolj srečno. Je to le kontrast med pokvarjeno aristokratsko in preprosto meščansko družbo ali kaj več? In tajnikova ljubezen za Luizo, ki si jo hoče pridobiti preko zvijač in krivic, ali jo lahko še sploh tako imenujemo? In še: se smejo starši upirati izbiram otrok, čeprav želijo le njihovo blagostanje? Predsednik ponuja vendar sinu bogastvo in oblast ter ne more razumeti, zakaj sin noče vsega tega, za kar je bil on pripravljen celo ubijati.

Prav tako kompleksno je Shakespearovo delo Rihard III. Tu ni več ljubezen v ospredju, pač pa boj za oblast, kjer ni nobenih moralnih pomislekov. Pot do prestola je krvava in posejana z zločini, nedolžni, mladi voditelj pa bo trinoga — morilca — premagal. Se prej pa ga bo premagala usoda: on in vsi dvorjani, ki so se prav tako borili za oblast, spletkarili in sovražili, se bodo morali že v življenju pokoriti za grehe — tako se izpolni grozno prekletstvo žalujoče prerokinje.

Obe drami predstavljata torej obče človeške probleme: ljubezen, zločin, boj za oblast, odnos med starši in otroki. Zato mislim, da sta še danes aktualni.

Barbara Zlobec
III. klasični licej

**RAST, mladinska priloga Mladike.
Pripravlja uredniški odbor mladih.
Tisk Graphart, Trst, december 1989.**

RAST

RAST

Delovanje SKK

Slovenski kulturni klub je tudi v preteklem mesecu nudil res bogat program svojim mladim članom.

Po prvem literarnem večeru, ki je bil na sporedu 11. novembra, ko je bil gost kluba pesnik Tone Kuntner, ki ga je predstavila profesorica Zora Tavčar Rebula, je bil naslednji sestanek ravno tako zanimiv in dobro obiskan. O ljubezni in spolnosti sta govorila zakonca Vanja in Miklavž Kržan iz Ljubljane. Njuno pričevanje je izhajalo iz lastnih izkušenj, zato je bilo mladim poslušalcem bliže. Predavateljica sta odgovarjala tudi na številna vprašanja, ki so se dotikala bodisi telesne kot tudi moralne strani ljubezni med fantom in dekletom. Odborniki SKK so ugotovili, da je nujno in potrebno, da organizirajo še kakšen podoben sestanek, saj tako zapletene tematike ni mogoče izčrpati v enem samem večeru.

Zadnji sestanek v novembru je bil posvečen berlinskemu zidu. Profesor Aleš Breclj je najprej prikazal kratko zgodovino mesta Berlin in razložil, kako je prišlo do zgraditve zidu, ki deli vzhodni Berlin od zahodnega. Spregovoril je tudi o lastnih izkušnjah, ki jih je imel še lani, ko je obiskal to mesto in ko je bil priča ponesrečenemu begu čez mejo iz vzhodnega v zahodni del Berlina. Obenem je profesor pokazal tudi diapozitive, ki jih je na potovanju posnel, tako da je bil njegov prikaz še zanimivejši in živahnejši. Predavanju je sledil film »Berlin: izbira svobode«, ki je prikazal, kako napeto je bilo vzdušje v omenjenem mestu do še pred kratkim.

Drugega decembra pa je v klub skupaj s svetim Miklavžem prišlo še veselje in smeh. Letošnji sveti Miklavž je bil duhoviti Matej Susič, spremljala pa sta ga nagajivi angelček Marko Breclj in nežni hudiček Valentina Bembi. Dobri svetnik je obdaril veliko številno zbranih klubovcev z zabavnimi darilci. Večer je res krasno uspel, kot je dokazalo zadovoljstvo in navdušenje vseh prisotnih.

Člani Slovenskega kulturnega kluba so bili v četrtek, 23. novembra, povabljeni v Postojno. Njihovi gostitelji so bili mladi člani kulturnega krožka OZN.

Klubovci so že na koncu lanske sezone začeli navezovati stike z mladimi Postojnčani. Letos pa so se te vezi še utrdile. Oktobra meseca je Slovenski kulturni klub obiskala majhna delegacija že omenjenega krožka. V četrtek, 30. novembra pa se je skupina predstavnikov SKK odzvala povabilu mentorja postojnskega krožka, profesorja Zupana.

Mladi krožkarji so klubovce lepo sprejeli in jih pospremili na šolo, kjer je

nato stekel kulturni del programa. Skoraj dvesto članov krožka je v šolski telovadnici z zanimanjem sledilo referatom o življenju in delovanju mladih Slovencev v Trstu. Člani SKK so jim razložili, kakšne so razlike med italijanskim in jugoslovanskim šolskim sistemom, predstavili so jim naše višje šole in pri tem nakazali razne probleme, s katerimi se morajo spopadati naše šole, npr. s krčenjem števila učencev zaradi upadanja rojstev. Sledilo je poročilo o sredstvih javnega obveščanja, ki jih imamo na razpolago, ter o tem, s čim se mladi pri nas ukvarjajo v prostem času. S tem v zvezi so predstavili naša športna in kulturna društva in omenili najpomembnejše uspehe raznih pevskih zborov, amaterskih odrov pa tudi poklicnih ustanov, kot sta Glasbena Matica in SSG. Na koncu je predsednik Slovenskega kulturnega kluba Tomaž Susič predstavil tudi Klub in njegovo delovanje.

Sledil je najprijetnejši del srečanja. Po skupnem kosilu v šolski menzi in ogledu njihove velike in moderno opremljene šole so postojnski dijaki predlagali, da bi popoldne posvetili družabnosti in medsebojnemu spoznavanju. Ob klepetu, petju in družabnih igrah so mladi tako skupaj doživeli nekaj res nepozabnih ur. Na koncu, ko je na veliko žalost vseh udeležencev srečanja prišel čas slovesa, je predstavnička gostiteljica podarila vsakemu gostu simboličen spominček na ta dan, to je zemljevid Slovenije. Vsi so tudi izrazili željo, da bi se pogosto srečevali. Za mlade iz Postojne bo to priložnost, da spoznajo našo zamejsko stvarnost, klubovci pa napredovali v zavesti, da so mladi iz matične domovine z njimi povezani in jih podpirajo v borbi za obstoj.

Breda Susič

ČIKOLE ČAKOLE

Oktobra meseca je gledališki krožek Slovenskega kulturnega kluba ponovil multimedialno predstavo Bodi svetloba v italijanski verziji. Skupina igralcev in tehnikov je gostovala v različnih italijanskih župnijah. Predstave je obiskalo veliko manjše število gledalcev v primerjavi s publiko, ki je obiskala slovenske predstave. (Hvala Bogu, da smo Slovenci v manjšini...)

Manica Maver in Peter Rustja sta se kot predstavnika Mladinske sekcije Slovenske skupnosti udeležila enotedenskega študijskega potovanja v South Wales, kjer sta skupaj z drugimi predstavniki nekaterih evropskih manjšin spoznavala tamakajšnje jezikovno manjšino.

Novembra je ravnateljstvo šole France Prešeren priredilo predavanje za dijake. Gostje so bili igralca Mestnega gledališča ljubljanskega Tone Kuntner in Jožica Avbelj ter umetniški vodja Tone Partljič. Presenetljivo je, da so dijaki res pozorno, mirno in z zanimanjem sledili predavanju. Še bolj presenetljiva novica pa je, da so tudi tisti dijaki, za katere bi se bil pouk že zaključil, mirno ostali na predavanju do konca. (Za tiste, ki so bili dijaki in vedo, kako se dijaki obnašajo na »šolskih« predavanjih, bo ta novica že znanstvena fantastika!)

Rahli dvomi, ki morda zadnje čase navdajajo precej mladih, ki jih leta '61 še ni bilo na svetu: Če je berlinski zid po mnenju uglednih predstavnikov komunistične stranke »sramoten« in je njegovo rušenje dokaz naprednosti komunistov... kdo, za vraga, je postavil ta zid?!

Predstavniki Slovenskega kulturnega kluba so bili novembra meseca v Postojni gostje kulturnega krožka OZN. Za krožkarje so pripravili referate o tem, kako živijo mladi Slovenci v Trstu. Njihovi predstavitvi je sledilo skoraj DVE-STO poslušalcev. (O čem takem bi v Trstu ne mogli niti sanjati!)

Goriški skavtje praznujejo letos 25. obletnico svojega obstoja. Ta jubilej so proslavili z daritvijo zahvalne svete maše. (Goriška stolnica je bila polna, kljub temu da je bil istočasno v mestu višek sejma svetega Andreja...)